

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: H. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Ukrajina, trvale bytem „X“, zastoupený JUDr. Petrem Novotným, advokátem se sídlem Slezská 36, Praha 2, proti **žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, P. O. BOX 78, Praha 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 28.3.2013, č.j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237, se **ruší pro nezákonnost** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13.392,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.3.2013, č.j. CPR-14924/ČJ-2012-930310-V237, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, ze dne 16.11.2012, č.j. KRPU-225728-24/ČJ-2012-040022-SV-CV, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států

Evropské unie v délce 3 měsíce s tím, že počátek uvedené doby byl v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.

Žalobce ve své žalobě namítá porušení ustanovení § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť dle jeho názoru se žalovaný nevypořádal dostatečným způsobem s námitkou vznesenou v odvolání, která spočívala v tom, že žalobce v době kontroly čerpal řádnou dovolenou. Žalobce uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí nejsou obsaženy dostatečně zřejmé úvahy, kterými se správní orgán při hodnocení podkladů řídil. Trvá na tom, že v čase své dovolené se může volně pohybovat po území České republiky a může činit, co uzná za vhodné. Žalobce odmítá tvrzenou účelovost svého jednání, když se jedná o ničím nepodložené podezření správního orgánu.

Dále žalobce uvedl, že v Mostě se v době kontroly nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele, ale pouze v pozici jednatele společnosti Rikstav s.r.o., a to za účelem plánovaného setkání s obchodními partnery. Žalobce tvá na tom, že ze své pozice jednatele je oprávněn a současně povinen zajišťovat obchodní vedení společnosti ve smyslu § 134 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník (dále jen „obchodní zákoník“).

Dále žalobce spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení zásady individuálního posouzení každé věci ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a zásady zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. Žalobce v této souvislosti poukázal na skutečnost, že je od 22.3.2010 nepřetržitě společníkem a jednatelem společnosti Rikstav s.r.o. Uvedená společnost se za poslední 2,5 roku etablovala v prosperující podnikatelský subjekt zaměřený na stavební činnost. Řádné zajištění chodu a fungování společnosti vyžaduje de facto každodenní úsilí ze strany žalobce jako jejího jednatele. Jeho vyhoštění by nevyhnutelně vedlo k ochromení činnosti společnosti a současně ke ztrátě jediného prostředku obživy pro žalobce. Problémy společnosti by znamenaly i komplikace pro spolupracující obchodní partnery a odběratele. S ohledem na charakter podnikatelské činnosti společnosti Rikstav s.r.o. není dle žalobce možné řídit společnost z jiné země. Tato skutečnost nebyla v žalobou napadeném rozhodnutí zohledněna. Dle žalobce nezjistily správní orgány stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu a dále si žalovaný dle žalobce neopatřil dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu.

Dále žalobce namítl, že trvá na tom, že se žádného porušení zákona nedopustil a nejsou dány důvody, aby s ním bylo vedeno řízení o správním vyhoštění, když napadené rozhodnutí považuje za nesprávné.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný poukazuje ve vztahu k námitce nevypořádání se s odvolacími námitkami zejména na stranu 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí. Poukazuje na skutečnost, že doba, po kterou měl cizinec čerpat řádnou dovolenou, byla z procesní opatrnosti akceptována a doba protiprávního jednání cizince byla z uvedeného důvodu o dobu čerpání řádné dovolené zkrácena. I přesto bylo dle žalovaného v řízení řádně prokázáno, že se dle žalobce protiprávního jednání v rozsahu postačujícím pro vydání rozhodnutí o jeho správním

vyhoštění dopustil, a to v období nejméně od 15.8.2012 do 13.9.2012. Žalovaný poukázal na to, že v žalobou napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedl, že jednání žalobce v období čerpání dovolení od 14.9.2012 do 4.10.2012 nezahrnul pod jednání, na které lze zahrnout do skutkové podstaty definované § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Jelikož však šlo dle žalovaného evidentně o jednání protiprávní, bylo žalobci v rámci vedeného řízení přičteno k tíži.

K námitce porušení zásady individuálního posouzení každé věci a porušení zásady zákonnosti žalovaný uvádí, že uvedené námitky jsou zcela nekonkrétní a nesplňují tedy požadavky na žalobní body, jak jsou definovány v § 71 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“). Žalovaný zdůraznil, že je nutno definovat konkrétní nezákonnost. Nemůže jít toliko o typovou charakteristiku určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Žalobce je povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání žalovaného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. Rovněž je žalobce povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že informace žalobce o jeho postavení jako jednatele ve společnosti Rikstav s.r.o. nikterak nekoresponduje s vytýkaným porušením zásady individuálního posouzení každé věci ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu a porušení zásady zákonnosti ve smyslu § 2 odst. 1 správního řádu. Vůbec totiž není z námitky patrné, z čeho žalobce usuzuje, že rozhodnutí v jeho věci není individuálním aktem korespondujícím právě s jeho protiprávním jednáním a s jím uplatněnými odvolacími námitkami. Žalovaný opět odkázal na strany 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí, na kterých jsou namítané skutečnosti náležitě odůvodněny.

Při jednání soudu právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Dále zdůraznil, že se na území České republiky nedopustil žádného nezákonného jednání, neboť byl držitelem platného pracovního povolení, měl požádáno o prodloužení pracovního povolení a na místě kontroly vykonával činnost jednatele společnosti Rikstav s.r.o. Uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí pro něho představuje nepřiměřený a nezákonný zásad do jeho práv.

Žalovaný se dotyčného jednání soudu nezúčastnil, ačkoliv k jednání byl řádně a s dostatečným předstihem ve smyslu § 49 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), předvolán, přičemž soudu nezaslal ani nějakou omluvu se žádostí o odročení jednání, a proto soud neshledal žádnou překážku ve věci uskutečnit jednání v nepřítomnosti žalovaného.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je

nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a uskutečněném ústním jednání dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je důvodná, ovšem aniž by se ztotožnil se všemi žalobními námitkami.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobce ohledně porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, a tedy, že by se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami a navíc v dostatečném rozsahu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný důsledně reagoval na všechny žalobcovy odvolací námitky a rovněž tak z tohoto rozhodnutí je zřejmé, jaké úvahy vedly žalovaného k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný žalobcův případ neposuzoval individuálně, a tedy, že by z jeho strany došlo k porušení zásady individuálního posouzení. Nic takového z žalobou napadeného rozhodnutí nevyplyvá, když z něj „toliko“ vyplývá fakt, že jeho výrok o správním vyhoštění žalobce je vystaven na odlišném právním závěru žalované strany ohledně legálnosti výkonu pracovní činnosti žalobce, než jaký právní názor zaujímá žalobce. V předmětném případě proto soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo zatíženo vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro kterou by soud byl nucen bez dalšího dotyčné rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, a to aniž by se soud mohl zabývat věcnou podstatou případu – tj. zda byly u žalobce dány důvody pro jeho správní vyhoštění, jak dovodil žalovaný, či nikoliv, jak kategoricky namítal žalobce.

Rovněž tak soud nevyhodnotil jako opodstatněné žalobcovy námitky ohledně toho, že v době realizované kontroly dne 4. 10. 2012 v Mostě se nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele - společnost Rikstav s.r.o., nýbrž v pozici jednatele této společnosti, a to údajně za účelem údajně plánovaného setkání s obchodními partnery této společnosti. Z charakteru pracovní činnosti žalobce, který je detailně popsán v protokole ze dne 4. 10. 2012 o vyjádření účastníka správního řízení, č. j. KRPU-225728-8/ČJ-2012-040022-SV-CV, zjevně vyplývá, že žalobce vykonával práce přímo související se zateplením panelového domu, neboť prováděl zednické práce, natahování lepidla pod polystyrénové desky, přikládání polystyrénových desek či vrtání hmoždinek na upevnění polystyrénových desek, a tedy se nejednalo o výkon funkce jednatele dotyčné společnosti, který spočívá v obchodním vedení společnosti a jejím zastupování navenek. Pokud tedy žalobce následně v průběhu správního řízení začal poukazovat na to, že v době realizované kontroly dne 4. 10. 2012 v Mostě se nenacházel v pozici zaměstnance při výkonu práce pro zaměstnavatele, Rikstav s.r.o., nýbrž v pozici jednatele této společnosti, soud tuto argumentaci vyhodnotil jako účelovou. Vedle toho žalobce nepodloženě namítá, že žalovaný nezohlednil, že inkriminované práce žalobce vykonával v době své řádné dovolené, když z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 4, odst. 3) vyplývá, že žalovaný z procesní opatrnosti přihlédl k argumentaci žalobce o čerpání řádné dovolené v době od 14. 9. 2012 do 13. 10. 2012, takže svůj závěr o tom, že práce na zateplování panelového domu žalobce vykonával neoprávněně, vymezil obdobím „jen“ od 15.8.2012 do 13.9.2012.

Pro posouzení věcné stránky předmětného případu má význam skutečnost, že dle žalovaného důvod pro správní vyhoštění, a to ve smyslu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3

zákona o pobytu cizinců, měl žalobce naplnit tím, že vykonával stavební práce při zateplování panelového domu č. p. 2667 až 2669 v Mostě, v ul. Vrchlického, v době od 15.8.2012 do 13.9.2012, ačkoliv měl vydané povolení k zaměstnání Úřadem práce Praha na druh práce č. „71121 Zedníci“ s místem výkonu práce Praha, s platností do 9.9.2012, z čehož žalovaný dovodil, že žalobce pracoval bez povolení k zaměstnání.

Dále pro posouzení věcné stránky předmětného případu má klíčový význam skutečnost, že ze správního spisu postoupeného žalovaným vyplývá, že dne 3.10.2012 bylo vydáno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka pro hlavní město Prahu pod č.j. AA-ZZ-13790-22181-3/2009, kterým bylo podle ust. § 66 odst. 1 správního řádu, zastaveno řízení o žádosti žalobce o prodloužení povolení k zaměstnání žalobce, neboť žalobce prostřednictvím svého právního zástupce vzal svoji žádost zpět.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že výkon stavebních prací při zateplování panelového domu č. p. 2667 až 2669 v Mostě, v ul. Vrchlického, žalobcem v době od 15.8.2012 do 13.9.2012, byl žalovaným hodnocen tak, že žalobce pracoval v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, přičemž z tohoto závěru pak vycházela žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti. Mezi žalobcem a žalovaným pak bylo v předmětném soudním řízení sporné, zda uvedená práce žalobce zakládala důvod k uložení správního vyhoštění či nikoliv.

Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.

Podle ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona nelegální prací rozumí, pokud fyzická osoba-cizinec vykonává práci v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu s povolením k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání ve zvláštních případech (dále jen „zelená karta“) vydaným podle zvláštního právního předpisu nebo v rozporu s modrou kartou; to neplatí v případě převedení na jinou práci podle ust. § 41 odst. 1 písm. c) zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů.

Podle ust. § 89 zákona o zaměstnanosti cizinec může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván jen tehdy, má-li platné povolení k zaměstnání a platné povolení k pobytu na území České republiky nebo je-li držitelem zelené karty nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak; za zaměstnání se pro tyto účely považuje i plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo. Cizinec, kterému bylo vydáno potvrzení o splnění podmínek pro vydání zelené karty nebo modré karty, může být přijat do zaměstnání a zaměstnáván po dobu ode dne vydání tohoto potvrzení do ukončení řízení o jeho žádosti o vydání zelené karty nebo modré karty.

Podle ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti povolení k zaměstnání může vydat Úřad práce za podmínky, že se jedná o ohlášené volné pracovní místo (§ 35), které nelze

s ohledem na požadovanou kvalifikaci nebo nedostatek volných pracovních sil obsadit jinak, a zaměstnavatel s krajskou pobočkou Úřadu práce předem projednal záměr zaměstnávat cizince podle § 86. Při vydávání povolení k zaměstnání Úřad práce přihlíží k situaci na trhu práce.

Žalobce zastává nesprávný názor ohledně toho, že byl oprávněn vykonávat práci v Mostě na základě vyslání na pracovní cestu, ačkoliv měl povolení k zaměstnání pouze pro Prahu. Dalším místem výkonu práce ve smyslu ust. § 145 zákon o zaměstnanosti byl nepochybně i Most, a proto měl mít žalobce i pro výkon práce v Mostě vydáno povolení k zaměstnání. Je tomu tak s ohledem na specifika zaměstnávání cizinců v České republice, když to je založeno na zásadě preference vlastních pracovních sil. To v praktickém životě znamená, že cizince je možno na regionálním trhu práce zaměstnat, resp. vydat mu povolení k zaměstnání, až poté, není-li dostatek vlastních zdrojů pracovních sil. Tato zásada se pak plně promítá do ust. § 92 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a také do místní příslušnosti jednotlivých krajských poboček Úřadu práce oprávněných vydávat povolení k zaměstnání (srov. ust. § 8a odst. 2 zákona o zaměstnanosti). Vysláním na pracovní cestu mimo povolené místo výkonu práce cizince by tak docházelo k obcházení mechanismů preference vlastních pracovních sil zakotvených v zákoně o zaměstnanosti. Argumentace možností vyslat cizince na pracovní cestu zakotvenou v zákoníku práce se v daném případě neuplatní, neboť zákoník práce v tomto případě upravuje soukromoprávní vztah zaměstnavatele a zaměstnance a nic nevypovídá o dalších právech a povinnostech zaměstnavatele a zaměstnance stanovených dalšími veřejnoprávními předpisy, mezi něž spadá i zákon o zaměstnanosti. Stejně jako nemohou být vykonávány určité druhy práce bez veřejnoprávních oprávnění (certifikátů, povolení, osvědčení apod.) nemůže být cizincem vykonávána legálně práce mimo povolené místo nebo místa výkonu zaměstnání.

Z ust. § 5 písm. e) bod 2 zákona o zaměstnanosti zřetelně vyplývá, že tento právní předpis rozlišuje mezi výkonem nelegální práce bez povolení nebo v rozporu s vydaným povolením, přičemž již výkon práce v rozporu s vydaným povolením může vést k odejmutí povolení k zaměstnání podle ust. § 100 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Za výkon nelegální práce pak může následovat i sankce udělená cizinci za přestupek podle ust. § 139 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

Zatímco výkon práce bez povolení k zaměstnání je prováděn, aniž by bylo cizinci vůbec vydáno povolení k zaměstnání, výkon práce v rozporu s vydaným povolením bude zejména spočívat ve výkonu práce na jiném místě, v jiném druhu práce, pro jiného zaměstnavatele nebo mimo stanovenou dobu, než bylo uvedeno v povolení zaměstnání vydaného podle ust. § 92 zákona o zaměstnanosti.

Pro posouzení předmětné žaloby z hlediska existence důvodů pro uložení správního vyhoštění žalobci má pak zásadní význam skutečnost, že jako důvod pro vyhoštění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců uvádí pouze výkon práce cizince bez povolení k zaměstnání, nikoliv v rozporu s ním. Vlastní výklad nelegální práce či pojmů výkon práce bez povolení a v rozporu s povolením k zaměstnání zákon o pobytu cizinců neuvádí, a proto je nutno vycházet ze zákona o zaměstnanosti.

Právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích, což bylo

vysloveno i Nejvyšším správním soudem např. v jeho rozsudku ze dne 26. 10. 2005, sp. zn. 2 Afs 81/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz.

S odkazem na nutnost jednoty výkladu právních pojmů v právním řádu tak, aby byla zachována maximální míra právní jistoty adresátů právních norem, soud proto uvádí, že i v rámci výkladu zákona o pobytu cizinců je nutno důsledně rozlišovat mezi výkonem práce bez povolení k zaměstnání a výkonem práce v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání, přičemž pouze výkon práce bez povolení k zaměstnání zakládá důvod vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Rozlišování mezi uvedenými pojmy je účelné zejména proto, že umožňuje diferencovat mezi společensky závažnější formou výkonu práce bez povolení a porušením stanovených podmínek pro výkon práce. Pouze nejzávažnější forma výkonu nelegální práce je tak důvodem správního vyhoštění.

S přihlédnutím k výše uvedenému je proto nutno samostatně posuzovat výkon práce žalobce v Mostě v období od 15.8.2012 do 9.9.2012, kdy měl platné pracovní povolení s místem výkonu práce Praha, a v období od 10.9.2012 do 13.9.2012, kdy žalobce nedisponoval žádným pracovním povolením.

V období od 15.8.2012 do 9.9.2012 žalobce v Mostě vykonával práci pouze v rozporu s platným pracovním povolením, neboť vykonával práci v jiném místě. V daném období v souladu s výše uvedeným tedy žalobce nepracoval bez pracovního povolení a nebyly naplněny podmínky pro správní vyhoštění žalobce s odkazem na ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců.

V období od 10.9.2012 do 13.9.2012 žalobce vykonával práci bez platného pracovního povolení neboť jeho pracovní povolení zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vystaveno.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že žalobce skutečně vykonával práci bez povolení k zaměstnání, ovšem v podstatně menším rozsahu, než v jakém to dovodil žalovaný. V nesprávně stanovené délce výkonu práce bez povolení k zaměstnání soud spatřuje nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem ke skutečnosti, že délka trvání výkonu práce bez povolení k zaměstnání má podstatný vliv na úvahu týkající se výše uložené sankce a tedy na stanovení délky trvání doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území členských států Evropské unie, shledal soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti předmětnou žalobu důvodnou, a tudíž žalobou napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. O zrušení prvostupňového rozhodnutí soud nerozhodl, neboť dle soudu se žalovaný dopustil nezákonného jednání, kterému bylo kladeno za vinu ale v menším rozsahu, jedná se v daném případě o nezákonnost, jež lze odstranit v rámci odvolacího řízení. Zároveň soud v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. rozhodl o tom, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je dle § 78 odst. 5 vázán názorem soudu.

Dále soud pro úplnost poznamenává, že pro posouzení výkonu práce žalobce v období od 10.9.2012 do 13.9.2012 nemá žádný vliv skutečnost, že v daném období běželo řízení o žádosti žalobce o prodloužení pracovního povolení u Úřadu práce. V ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti je výslovně uvedeno, že pracovní povolení zaniká uplynutím doby, na kterou bylo vydáno. Naopak nikde není uvedeno, že v případě podání žádosti o prodloužení pracovního povolení zůstává v platnosti původní povolení až do pravomocného rozhodnutí o žádosti o prodloužení. V daném případě tedy přestože žalobce měl podánu žádost o prodloužení pracovního povolení, jeho pracovní povolení zaniklo uplynutím doby, na kterou bylo vydáno dne 9.9.2012. Od 10.9.2012 žalobce nedisponoval

platným pracovním povolením k zaměstnání bez ohledu na skutečnost, že bylo v běhu řízení o žádosti o prodloužení pracovního povolení. Tuto námitku vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

Jelikož žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 13.392,-Kč. Tato částka se skládá z částky 9.300,-Kč za tři úkony právní služby zástupce žalobce po 3.100,-Kč podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d), účast při jednání soudu dne 1. 7. 2013 - § 11 odst. 1 písm. g)]; z částky 900,-Kč za tři s tím související režijní paušály po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; z částky 568,-Kč představující výdaje za cestovné právního zástupce žalobce k jednání soudu z Prahy do Ústí nad Labem a zpět osobním automobilem ve výši ½ celkového cestovného, když právní zástupce žalobce spojil svoji účast i s dalším soudním jednáním u téhož soudu vedeným pod sp. zn. 78 A 6/2013; z částky 300,-Kč představující náhradu za pomeškaný čas právního zástupce žalobce v trvání 6 započatých půlhodin v souvislosti s jeho cestou k jednání soudu a zpět ve výši ½ této celkové náhrady, když právní zástupce žalobce spojil svoji účast i s dalším soudním jednáním u téhož soudu vedeným pod sp. zn. 78 A 6/2013 podle ust. § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006, a to za každou započatou ½ hodinu po 100,-Kč a z částky 2.324,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 1. července 2013

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová